

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: 1 S 17, 36 – 50

**Text: 1 S 17, 38 – 40** *Poté Saul oblékl Davida do svého odění, na hlavu mu dal bronzovou přilbu a oblékl ho do pancíře. Na jeho odění si David připásal jeho meč a pokusil se chodit, ale nebyl na to zvyklý. David tedy Saulovi řekl: "Nemohu v tom chodit, nejsem zvyklý." A svlékl to ze sebe. Vzal si do ruky svou hůl, z potoka vybral pět oblázků, vložil je do své pastýřské torby, do brašny, a s prakem v ruce postupoval proti Pelištejci.*

David a Goliáš, to je všeobecně známý biblický příběh. Vešel takřikajíc do dějin světové literatury. Kritičtí teologové jej sice budou považovat za příběh legendární, nicméně nám se dochoval historicky cenný záznam jednoho rozhovoru a my vás teď můžeme s jeho obsahem seznámit. Prosím o jeho spuštění: ... Datování záznamu není úplně jasné, ale i tak je to, myslím, cenný historický dokument. Další záznam, který máme k dispozici, je už zajímavější. Poslechněte si ho sami: ... Tak na tomto záznamu David není. Zato zde slyšíme hovořit nějakého obrovitého člověka, natočeného patrně z bezpečné vzdálenosti. Jeho slova se pozoruhodně shodují s tím, co můžeme číst v Bibli. Ale vraťme se k biblickému příběhu, aby mě někdo neobvinil, že tajně pohybuju křížkem.

V Davidově zápase s Goliášem nejde jen o střetnutí dvou protivníků. Jde o konfrontaci dvou rozdílných postojů, názorů, dvou vyznání, doslova dvou věr. Na jedné straně vidíme spoléhání na silnou výzbroj, zastrašování, silná slova, demonstraci moci a síly, na druhé straně je pevná víra v Hospodina a spolehnutí na jeho moc a sílu, nikoliv na lidské schopnosti a lidskou bojeschopnost. Tyto rozdíly charakterizují postavy Davida a Goliáše.

Ovšem i sám David je zprvu postaven před otázku, jaký způsob boje zvolí. Je tu ještě možnost použít Saulovu zbroj. A tak je David nejprve oblečen do Saulovy válečné výzbroje. Jenže potom se rozhodne, že zvolí jen hůl a prak. A právě toto odmítnutí Saulova brnění mě v textu zaujalo. Saul a jeho velitelé se domnívali, že vybaví-li Davida tradičním brněním, tak mu tím zajistí nejlepší ochranu před obrem Goliášem. Jenže David v tom nebyl schopen ani chodit, natož aby bojoval. Čteme: „Pokusil se chodit, ale nebyl na to zvyklý. David tedy Saulovi řekl: "Nemohu v tom chodit, nejsem zvyklý." A svlékl to ze sebe.“ Pak si vzal jen hůl a prak. Což se vojenským velitelům mohlo zdát jako šílenství. Copak nebyla odolná královská výzbroj vyvinuta právě proto, aby zajistila bojovníkovi vítězství? Jak se může David tohoto prominentního vybavení vzdát? Možná, že Saulovi brnění padlo dobře. Ale David v tom byl naprosto nemotorný. Koneckonců, ani Saul, ačkoliv měl takové vybavení, se neodvážil vystoupit proti Goliášovi. Protože, marná snaha, pelištejské vybavení bylo vždycky lepší. Pelištejci prostě byli před Izraelci vždycky technologicky napřed.

Ale Davidovi i to nejlepší dostupné vybavení naopak svazovalo ruce i nohy, takže vůbec nebyl schopen bojovat. A mě, bratři a sestry, tato skutečnost vede k tomu, abych přemýšlel sám nad sebou. I já mám k dispozici docela slušné vybavení. Především jsem vystudoval teologickou fakultu. Myslím, že mám docela neprůstřelné argumenty, co se týká obrany víry. A když vycházím do boje s nevírou oblékám si tradiční bojový oděv faráře, tedy talár a tabulky. Myslím, že jsem dostatečně intelektuálně vybaven přilbou vědomostí. A dokonce si myslím, že na rozdíl od Davida, v tom umím i docela slušně chodit. Jenže, bude to na Goliáše stačit? Mohu s tím vystoupit proti ateistickému Česku? A přemýšlím ještě dál. Jako ten bohatý mládenec se mohu ptát, co mi ještě schází. Hůl, pět oblázků a prak? Ale stejně tak si mohu položit otázku, zda mi něco z toho, co už mám naopak nepřekáží v boji. Myslím, že mi bude spíše na obtíž, jestliže v hospodě v rozhovoru s ateistou použiju např. chalcedonské vyznání, že věřím „v Krista, Syna, Pána, Jednorozeného, jež sluší uznávat ve dvou přirozenostech nesmíšeně, neproměnně, nerozděleně, nerozlučně, jehož přirozeností rozdíl se nijak neruší sjednocením, nýbrž jehož obojí přirozenosti vlastnost se spíše zachovává a sbíhá v jednu osobu a v jednu podstatu; nikoli ve dvě osoby rozdělovaného či rozlučovaného, ale jednoho a téhož Syna a Jednorozeného, Boha, Slovo, Pána Ježíše Krista.“ No, asi to zase svléknu...

Tím rozhodně nechci říci, že ta výzbroj je špatná. Naopak, je promyšlená do detailu. Ale mě se v tom dost špatně bojuje. Ono také, když se máte napasovat do odění, které nosil někdo jiný v jiné

době a za jiných okolností, tak v tom budete vždycky nesví. A tak pro efektivní boj je podle mě nejlepší zůstat sám sebou a být především autentický. A teď přemýšleme, v čem jsme autentičtí, přesvědčiví, bojeschopní, co nám padne a co nám naopak ruce a nohy svazuje.

Otázku vhodného oděvu ale konečně nechejme stranou. Pořád je to jen oděv a výbava, tedy vnější věci. Davidova síla totiž nebyla ani v jeho vlastních rekvizitách – ani v holi, ani v těch kamíncích ani v tom praku. Je tu totiž další, spíše psychologický faktor, který je ve hře. David měl odvahu, Saul a jeho vojáci měli strach. Ten strach byl vcelku pochopitelný. V sázce bylo mnoho. Jestliže Izrael nezvítězí, bude to jasný signál, že Hospodin žádným Bohem není. A úkolem církve je přece Pána Boha zastávat a před zlým světem ho ochránit. A skutečně existují náboženství a věřící, kteří mají pocit, že musí Pána Boha chránit před znevažováním a zesměšňováním, a proto se někdy opasávají zbrojí toho nejtěžšího kalibru.

Ale Davidova víra je jiná. Není to David, kdo brání Boha, ale je to Bůh, kdo skrze Davida brání svůj lid. A v této víře jde David proti Goliášovi. Proto mu stačí hůl, pět kamínků a prak. David pak Goliášovi říká: „Ještě dnes mi tě Hospodin vydá do rukou.“

A tak, bratři a sestry, i my zkoumejme, jaké jsou naše motivy v konfrontaci s pohanstvím a s bezbožností. Je to strach o církev, strach o víru a o Pána Boha? Nebo naopak obrovská důvěra v Boží moc a v Boží pomoc? To se totiž pak odrazí i ve způsobu boje.

Víra, jejíž motivací je strach, taková víra se opancěruje, obestaví hradbami neproniknutelnosti, zakope v zákopech, negativně se vymezí proti jiným a obrní se mohutným brněním. Ale pak také vypadá nemotorně a směšně.

To víra v Boží moc je otevřená, přístupná, a svým způsobem i bezbranná a zranitelná.

Ustrašená víra do konfrontace nejde.

Odvážná víra se pouští i na tenký led s důvěrou, že Bůh je nablízku. Jistě může taková víra působit naivně, bláhově, možná i zbrkle. Může působit i zděšením, že nepoužívá osvědčenou tradiční výzbroj. Ale není to nakonec tato riskantní a bláznivá víra, která zachraňuje celé vojsko před porážkou?

Ano, i Saul pobil své tisíce. To je pravda. Ale mládeneček z Betléma porazil desetitisíce. Svou bezvýhradnou důvěrou v nebeského Otce porazil toho, kdo v příběhu ztělesňuje samo peklo. Ale to přece už známe. To je přece zvěst evangelia: že malé betlémské dítě porazilo obrovskou ďábelskou mocnost a zachránilo celý svět.

**Modlitba:** *Pane Ježíši Kriste, narodil ses jako bezbranné dítě, a přece jsi svou láskou přemohl toho starého hada z ráje, toho apokalyptického draka, který se Bohu jen vysmívá. Děkujeme ti, že nám dáváš podíl na svém vítězství. Amen.*

**Přímlovná modlitba:** *Pane Ježíši Kriste, ty jsi přišel, aby svět měl naději. Přišel jsi nás vytrhnout z moci zlého. Přišel jsi jako jeden z nás, a přesto jsi máš božskou moc. Prosíme tě, dávej odvahu lidem bážlivým. Dávej svobodu lidem spoutaným. Dávej lásku lidem nemilovaným. Prosíme, aby ti, kdo nemají šanci dosáhnout spravedlnosti, našli u tebe zastání. Prosíme za všechny maličké, bezbranné a slabé. Prosíme o tvou ochranu pro týrané děti, prosíme o tvou lásku pro děti bez rodičů, prosíme za pomoc rodičům, kteří jsou bez práce a bez domova. Přimlouváme se za rozumné a srozumitelné politické řízení naší země. Prosíme, chraň nás před nabubřelými řečmi politiků i před falešnými zprávami všelijakých demagogů. Chraň nás před bezmeznou mocí obřích monopolů. Dej, ať úřad nepohrdá občanem a silnější ať se nevysmívá slabším. Pane Ježíši, víme, že tvé království nastane v plnosti až jednou. Ale, prosíme, dej, ať už nyní probleskne do naší každodennosti, ať smíme spatřit tvou slávu, jakou máš od nebeského Otce. Amen.*